

[Wilhelm]

citeret vidt og bredt, et led i en ny kampagne, der går på, at indvandrerne misbruger fradragsbestemmelserne. De bruger det i gennemsnit mindre end tilsvarende danske familier og langt mindre end gennemsnittet af danske familier. Alligevel kan Thustrup Hansen, der er borgmester i København, stille sig op og sige: det er ikke ualmindeligt, at fremmedarbejdere sender 30.000–40.000 kr. ud af landet. Af den samme tale fremgår det, hvis man gider bearbejde hans tal, at gennemsnittet på de københavnske forsørgelseskontrakter er 5.000 kr., så det kan ikke være særlig almindeligt, at nogle sender 30.000–40.000 kr. ud. Det er altså af de forsørgelseskontrakter, der er tegnet, og det er endda kun en del af indvandrerfamilierne, der gør det.

Det savnede vi hos ministeren, og grunden er vel nok, at socialdemokratiet og regeringen på det punkt selv i høj grad er underliggende for den kampagne, der har kørt, med det regeringsforslag der har været fremme.

På de defensive områder eller tilbagevisning af hetzen vil jeg som sagt sige tak for redegørelsen. Men når vi kommer til de mere offensive områder, konstruktive områder: hvad vil regeringen konkret gøre ved disse problemer? var det jo ret så tyndt. De særlige problemer, som indvandrerne har på det arbejdsmarkedspolitiske og socialpolitiske område, er overhovedet ikke nævnt, så den debat må vi lade vente til de to pågældende VS-beslutningsforslag senere i eftermiddag.

Der er derimod et meget stort afsnit og mange bemærkninger om uddannelsesspørgsmål, adskillige større og mindre tiltag bliver bebudet, og den side af sagen vil min partifælle hr. Steen Folke foretage en vurdering af.

Så er der tolketjenesten. Jeg mener, det er godt, at der bliver gjort noget ved det, men det er altså meget beskedent; det er en forsøgsordning inden for lægekonsultationsområdet. Der er også hele det sociale område, hvor tilsvarende tolketjeneste er højst nødvendig. Vi har kendskab til direkte fejl og uoprettelige skadevirkninger, der er sket over for indvandrerfamilier på grund af sprogforbistring.

På det kulturelle område er man egentlig temmelig selvtilfreds. Man skriver, at der efterhånden ydes en betydelig indsats, og så nævner man disse 30.000 bind på en snes sprog. Men hvis vi nu satte det i relation til

noget, der var til at tage og føle på, ja, så er det altså et halvt bind pr. indvandrer af de egentlige indvandrergrupper fra tredjelanderne, mens danskere på folkebibliotekerne i gennemsnit har 8 bind pr. indbygger. Det er 1/16 til disse mennesker, som er forsømte i aviser, presse og alt muligt andet, og for hvem det selvfølgelig oven i købet er et ekstra stort behov, fordi det er små sproggrupper. Skal man have et rimeligt udvalg, er der et langt, langt større behov end det, der svarer til det gennemsnitlige danske behov. Men altså 1/16, og det udtaler man i redegørelsen sådan nogenlunde tilfredshed med!

Der er løfter om, at der skal ske lidt mere på dette felt med den nye bibliotekslov, og det må vi jo så se. Der bliver sagt om Danmarks Radios medvirken her, at licensforhøjelsen forudsætter, at der nu sker daglige udsendelser på indvandrersprog, og at det ikke længere er 3 sprog, men at der, som vi længe har påpeget, er et lige så stort behov for arabisk. Det er da glædeligt, at der bliver daglige udsendelser, men vi vil gerne høre lidt mere om, af hvad slags og i hvilket omfang. Som det er i dag med »Indvandrernes time«, har dette befolkningselement, som udgør 1 pct. af befolkningen, under 4 promille af sendetiden i Danmarks Radio og ikke 1 minut i fjernsynet. Der er altså også dér tale om i forhold til deres andel af skattebetalingerne en underforsyning i forhold til størrelsen af denne gruppe, hvis behov endda selvfølgelig er langt større end for de gennemsnitlige danskere, fordi de jo nemlig ikke har aviser m. v., som vi andre har mulighed for at kommunikere igennem.

Der tales om støtte til kulturelle aktiviteter. Vi er glade for, at der udtrykkeligt siges, at det skal fordeles via indvandrernes egne organisationer og altså ikke som det eksempel, som hr. Bernhard Baunsgaard nævnte fra Københavns kommune med indvandrernes kulturfestival, der foregik hen over hovedet på dem og selvfølgelig må virke fantastisk formynderisk og nedladende.

Men der er ikke tale om foreningsstøtte til deres eget foreningsarbejde, som man har i Sverige. Der er ikke tale om rammer for deres foreningsarbejde, indvandrerhuse eller noget i den retning. Der er ikke tale om at gøre skaden god igen og genoprette et egentligt indvandrerkommunikationsnet, som man havde med det såkaldte Fremmedarbejder-